

ΡΩΜΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλεινήν εδρεύομεν γην των Παρθενώνων.

'Ενθακά και χλια κι'επτά,
ετύχιας παντού και λεπτά.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δη' εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μ' ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄψε μέρη—δὲ κα φράγκα καί' ὄτ' ε' ξφ.

Μηδὲ Μαζου δεκαετία,
γὰρ τὴν Εἰρήνην παρ' ἅτα νέα.

'Ενενηθτα δύο κι' ἐνθακόσ' ἀκόμη,
ἐκρηκίς λεβήτων, πανικοί και τρόμοι.

'Ας φάλωμεν με στόμα κεχηναίον τῆς Χάγης τὸ Συνέδριον τὸ νέον.

'Στῆς Χάγης τὸ Συνέδριον, ποὺ κόσμου γαλβανίζει,
κλαμμέν' Εἰρήνην καθέται και τέτοια ξεφανίζει :
Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
και τῆνομά μου λέγοντας ἀλύπτα κτυπᾶτε,
φορτώσετέ με μ' ἄρματα, βάλτε με σὲ κανόνια,
και τῆς ἐλπίς μου τὰ κλαδάξ νάσαι σπαθίων ἀκόμη.

Νέας Εἰρήνης ἀγαθὰ νὰ διαλαλήσῃ ἡ Φύμη,
και σὲς νὰ μὲ κυττάζετε
σάν ἔρμιο, ποὺ ζηγιάζεται
νὰ πόρη σὸ φεσημ.

Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι... φωνάζετε γιὰ μένα,
και λαίμαργ' ἀπὸ πάνω μου νὰ κρούσους κοράκια,
και γύρω νὰ βογοῦσι λαοὶ με ράκη ματωμένα,
λαοὶ, ποὺ τοὺς ἐρήμαζαν πολυχρόνα σαράκια.

Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι... σπώσαστε τὸ χέρι
και σγίσατε τὰ σπλάχνα μου με δικόπο μαχαίρι,
κι' ἀπὸ χιονέτο φόρεμα τὰ κέλλι μου γυμνώσετε
και τῶν πολέμων τοὺς νεκροὺς μ' ἐκεῖνο σαβανώσετε.
Εἰρήν' ὄμνι, εἰρήν' ὄμνι, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
και τῆνομά μου λέγοντας τὸν θάνατο σκορπᾶτε.

Φασουλῆς και Περιοκλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Πῆς καθόλου' στῆ Βουλή ;
Π.— Δὲν πηγαίνω, Φασουλῆ.
Φ.— Μὰ γιατί, βρι Περιοκλέτο;
Π.— Κάκει ζήτη και γι' αὐτό.
Φ.— 'Αληθεύει καθὼς λένε πῶς δὲν ἔχομε λερτό ;

Π.— Μὴν πιστεύς ἀδελφέ μου, μὲς σικοραντοῦν χυδαίως...
διαδόσει μεσ' ἀλλήλων... πλοῦτος ἔρχεται ραγδαίως.
Φ.— 'Πῆγας εἶς τὸν πυροβόλον τὰς μεγάλας δοκιμαίς ;
Π.— Τὸ Τυμνοῦ ὄψε ξέρεις κάνει πάντα πληρωμάς.

Φ.— 'Ακούσεις, ξερὸ κεφάλι,
βρόντους 'Ερχαδ, Κρούπ, Κανέ;

Π.— Εἶδα μόνον τὴν μεγάλη
κανονιέρα, κουενέ.
Φ.— Ποιὰ κανόνια θέλεις, χέχα;
Π.— Τὰ Ρωμῆϊτκα μόνχα.
—
Φ.— 'Εγχεις δίκρο, τραγογόνι,
τὰ δοκιμασαν κι' οἱ ξένοι,
ποὺ δὲν τρέβνε πιτέρη,
κι' εἶναι τὰ καλλίτερα.
Π.— 'Ακου, φίλ' ἑρταϊνέ,
βρόντους 'Ερχαδ, Κρούπ, Κανέ.
Φ.— Τοὺς ἀκούω, Περιοκλέτο, και φωνάζει μὲς φωνή
πῶς Συνέδριον εἰρήνης μὲς' στῆ Χάγη θὰ γενθ,
δταν παύσους δυνατὰ
τῶν Ρωμῆρων μπουμπουνητὰ.

Μὴ φωνάζου ἐκ τῆς Χάγης' στῆν φυλήν τῆς Ρωμροσύνης,
πάψε νὰ πυροβολῆς
και τὸ κράτος ν' ἀπειλῆς
τῆς πεντῆλῆμονος Εἰρήνης.

'Πῶσος ἦμιν γενεὸ
κι' εὐμενῆς και σὺ φανοῦ
πρὸς τοὺς κόσμου τὴν Εἰρήνην.

Δώρησον' στῆν οἰκουμένην
τὴν πολυδασασιμένην
ετύχιαν και γαλήνην.

Σὸ, ποὺ βλοῦ ὄπλων ἄγαις,
'στὸ Συνέδριον τῆς Χάγης
εἶλα δίχως ἀντιρροῆσι.

Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ βροντῆς,
μὴ μὲ βρόντους ἀπαντῆς
'στῆς Ἑδρώπης τὰς δεσποῖς.

'Ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη
ἐμπροσὰ σου γόνυ κλίνει,
μὴ και συστρεθῆν και πόνον
Σὲ παρακαλεῖ και μόνον.

